videntur: quia aliquando ſumit à Septuaginta interpretibus, aliquando ſicut loquens eodem ſpiritu quo prophetæ, ſenſum ſumit tantummodo, vtens ſuis verbis, ſuaque diſpoſitione.

Galat.3 *Reuelatur enim ira Dei de cœlo ſuper omnem impietatem & iniuſtitiam hominum eorũ, qui veritatem* Dei *in iniuſtitia detinent: quia quod notũ eſt* Dei, *manifeſtum eſt in illis. Deus enim illis manifeſtauit. Inuiſibilia enim ipſius à creatura mundi per ea quæ facta ſunt intellecta, conſpiciuntur: ſempiterna quoque virtus eius & diuinitas, vt ſint inexcuſabiles.*

Nunc aggreditur gentiles ſecundum priorem ſtatum, qui iactabant bonam naturam, & excuſabant ſuas turpitudines per ignorantiam, oſtẽdens eos & prius notitiam habuiſſe, & poſt per culpam perdidiſſe, atque bonã naturam ſibiipſis à Deo relictam, in omnia mala præcipitatã. Quaſi dicat: In euãgelio [REVELATVR iuſtitia Dei] non ſolùm qua iuſtificat per fidem pœnitentes, ſed & qua damnat in malitia perſeuerantes. Nam ira Dei quam iuſtè peccãtibus inferet, id eſt, vindicta qua eos percutiet, reuelatur in eodem euãgelio ſuper eos ventura de cœlo. Vel ita: Ex fide eſt iuſtitia, & inde ſalus: quia ex impietate eſt iniuſtitia, & inde ira, id eſt, pœna. [NAM ira Dei reuelatur &c.] Nõ dixit, Infertur, ſed, Reuelatur. Vbi enim reuelatur, non infertur, non percutit: ſed reuelatur, vt terreat, & territis non inferatur. Reuelatur per euangelium, quæ antè erat occulta hominibus. Reuelatur ira Dei, id eſt, animaduerſio diſtricti iudicis. Reuelatur [DE cœlo] vt nouerint homines non ſolum beneficia, ſed & plagas expectare de cœlo. Vel [DE cœlo] id eſt, de eccleſia reuelatur ira futuri iudicij, quoniam ab eccleſia manifeſtatur peccantibus ira iudicis venturi de cœlis in fine ſeculi. [SVPER omnem impietatem & iniuſtitiam hominum] id eſt, ad cõculcãdam in ſupplicijs eorum peruerſitatem, qui debitum cultum Deo denegant, & qui in luxuria cæteriſque vitiis male viuunt. Impietas enim infidelitatem ſignificat, iniuſtitia verò criminoſam cõuerſationem. Impietatem hominum. Eorum hominum dico [QVI veritatem Dei detinẽt in iniuſtitia.] Omne quod mutari poteſt, veritas nõ eſt. Veritas Dei eſt inuiſibilis, & incommutabilis eius ſubſtantia. Quam detinent in iniuſtitia, quicunque per viſibiles & mutabiles creaturas, hominibus demonſtrauerunt colendam idolorum culturam. [VERITATEM Dei] id eſt, quòd ipſe eſt verus Deus: DETINENT in iniuſtitia] quia cũ vere ſciant vni creatori Deo ſe debere cultũ ſummæ venerationis exhibere, eum iniuſte exhibent creaturæ. Vel [VERITATEM Dei] id eſt, veram de Deo cognitionem, DETINENT in iniuſtitia] id eſt, in malo opere, malentes iniuſte morari in voluptatibus ſuis, nec pro Dei veritate quæ ſe illis ſponte offert, volentes à nequitia ſua recedere, ſed ipſam veritatem in nequitia, ſi fieri poſſit, detineri ſecum. Dixi quia detinent veritatem Dei, nec ſinũt vt ad aliorum notitiam perueniat, dũ ſimulacra pro Deo docent adorari. Nam illi nouerũt ipſam veritatem, quam cæteris abſcõdunt: quia [QVOD notum eſt Dei] id eſt, quod naturali ingenio ſciri poteſt de Deo, MANIFESTVM eſt illis.] Multa enim ſunt quæ de Deo per naturam ſciri nõ poſſunt, ſicut eſt myſterium incarnationis & paſſionis, quod latuit ſapientes mundi. Sed hoc de eo naturaliter ſciri poteſt, quòd ipſe ſit Deus: quia omnis creatura oſtendit ſe non eſſe Deũ, ſed eſſe alium qui eam fecerit, cuius ſeruitio parêre neceſſe ſit: Itaque quod notum eſt de Deo, manifeſtum eſt illis. Vel manifeſtum eſt in illis, id eſt, in cordibus eorum, quamuis exterius in opere ipſorum non appareat. Habent enim in ſe vnde noſcant eum, ſcilicet naturalem rationem. Verè manifeſtum eſt in illis, ſiue illis, quia Deus per opus ſuum manifeſtauit illis, quoniam virtus eius occulta ex his quæ palàm ſunt, manifeſtatur. Dominus manifeſtauit, id eſt, non ſolum naturalis ratio profuit, ſed Deus quotidie adiuuit, ne ſola natura ſufficere videretur. Deus illis manifeſtauit oſtenſione creaturarum, quoniam naturali ingenio intellexerunt quia hoc non eſt creator, quod creatura. [NAM inuiſibilia ipſi°] id eſt, æternitas, virtus, diuinitas & omnipotentia conſpiciuntur [A creatura mundi] id eſt, ab homine, in quo per quãdam affinitatem omnes creaturæ ſunt, quia commune habet eſſe cũ lapidibus, viuere cum arboribus, ſentire cũ animalibus, intelligere cum angelis. Ab hac creatura mundi, id eſt, ab homine [conſpiciuntur inuiſibilia Dei, intellecta per ea quæ facta ſunt] id eſt, per creaturas. Nam ſi vigilanter exteriora conſpicimus, per ipſa eadem ad interiora reuocamur. Veſtigia quippe creatoris ſunt mira opera viſibilis creaturæ, quoniam per hæc quæ ab ipſo ſunt, imus ad ipſum. menti enim noſtræ peccato ſuo exterius ſparſæ, necdum Deus ſicut eſt interius innoteſcit: ſed dum facturæ ſuæ decus foras ponit, quaſi quibuſdã nutibus innuit, & quæ intus ſequamur oſtendit, ac miro modo ipſis formis exterioribus nos ad interiora perducit. Viæ quippe ad creatorem ſunt opera cõſiderata creaturæ, quæ dum facta cernimus, potentiam factoris miramur. Nam quocunque ſe verterit anima, ſi vigilanter intendit, in iiſdem ipſis Deum inuenit, per quæ reliquit: eiũſque

potentiam